

Seria
Arsène Lupin

**INSULA CELOR
TREIZECI DE SICRIE**

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Concept grafică *Seria Arsène Lupin*: Valentin Tănase

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEBLANC, MAURICE

Insula celor treizeci de sicrie / Maurice Leblanc ; trad. din lb.
franceză: Gabriel Mălăescu. - București : Cișmigiu Books, 2022
ISBN 978-606-28-1555-4

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.133.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815554

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Maurice Leblanc
L'île aux trente cercueils
1919
Bibebook, www.bibebook.com

Copyright © 2022
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

MAURICE LEBLANC

**INSULA CELOR
TREIZECI DE SICRIE**

Traducere de Gabriel Mălăescu

CÎȘMIGIU
books

Prolog

Războiul a dus la atât de multe tulburări, încât nu prea mulți oameni își mai amintesc despre scandalul d’Hergemont, de acum șaptesprezece ani. Să ne amintim detaliile acestuia în câteva rânduri!

Într-o zi a lui iulie 1902, domnul Antoine d’Hergemont, autorul unei serii de studii binecunoscute asupra monumentelor megalitice din Bretania, se plimba prin Bois împreună cu fiica sa Véronique, când a fost atacat de patru bărbați, primind o lovitură în față cu un baston, lovitură care l-a doborât la pământ.

După o încăierare scurtă și în ciuda eforturilor lui disperate, Véronique, „frumoasa Véronique”, cum era numită de către prietenii ei, a fost târâtă și băgată într-o mașină pe care spectatorii acestei foarte scurte scene au văzut-o îndreptându-se înspre Saint-Cloud.

Era un caz clar de răpire. Adevărul a devenit cunoscut în dimineața următoare. Contelex Alexis Vorski, un tânăr nobil polonez, cu o reputație dubioasă, dar cu o oarecare proeminență socială și, din câte spunea el, de viță regală, era îndrăgostit de Véronique d’Hergemont și Véronique de el. Respins și, de mai multe ori, jignit de tatăl ei, el plănuse întregul incident, fără știința sau complicitatea lui Véronique.

Antoine d’Hergemont, care, după cum au arătat anumite scrisori publicate, era un om cu un caracter violent și posac și care, din cauza firii sale capricioase, a egoismului feroce și a avariției dezgustătoare, își făcuse fiica foarte nefericită, a jurat deschis că se va răzbuna fără milă.

El a fost de acord cu căsătoria, care a avut loc două luni mai târziu, la Nisa. Dar, în anul ce a urmat, s-au petrecut o serie de evenimente senzaționale. Ținându-se de cuvânt și întreținându-și ura, domnul d’Hergemont l-a răpit, la rândul lui, pe copilul născut din căsătoria fiicei sale cu Vorski și a pornit pe mare cu un iaht pe care-l cumpărase nu cu mult timp în urmă.

Marea era agitată. Iahtul s-a scufundat la mică depărtare de coasta italiană. Cei patru marinari care formau echipajul au fost găsiți de o barcă de pescuit. Conform mărturiei lor, domnul d’Hergemont și copilul dispăruseră în valuri.

Când Véronique a primit dovada morții lor, a intrat într-o mănăstire carmelită.

Acestea sunt faptele care, paisprezece ani mai târziu, urmau să ducă la cea mai înfricoșătoare și extraordinară aventură, complet autentică, deși anumite detalii, la prima vedere, îmbracă un aspect mai mult sau mai puțin fabulos. Dar războiul a complicat existența într-o asemenea măsură, încât până și evenimentele care se întâmplă în afara lui împrumută ceva anormal, illogic și uneori miraculos din uriașa sa tragedie. Este nevoie de toată lumina orbitoare a adevărului ca să redai acelor evenimente caracterul unei realități care, în fond, este destul de simplă.

Partea I
Véronique

Capitolul I

Baraca părăsită

În satul pitoresc Faouët, situat chiar în inima Bretoniei, sosi cu un automobil, într-o dimineață de mai, o doamnă căreia mantia cenușie, largă și voalul gros care-i acoperea chipul nu reușeau să-i ascundă frumusețea remarcabilă și silueta grațioasă.

Doamna luă un prânz rapid la hanul principal. Apoi, pe la unsprezece și jumătate, ea îl rugă pe proprietar să aibă grijă de geanta ei de voiaj, ceru câteva detalii despre împrejurimi și, traversând satul, plecă pe jos.

Drumul se despărțea aproape imediat în altele două, unul ducând către Quimperlé, iar unul către Quimper. Alegându-l pe acesta din urmă, ea coborî într-o vale, urcă din nou și văzu, în dreapta ei, la cotul unui alt drum, un indicator pe care scria: *Locriff, 3 kilometri.*

„Aceasta este adresa”, își spuse ea.

Cu toate acestea, după ce aruncă o privire împrejur, fu surprinsă că nu găsea ce căuta și se întrebă dacă nu cumva înțelesese greșit îndrumările primite.

Nu era nimeni pe lângă ea și nu se zărea nimeni, cât puteai cuprinde cu ochii întinderea regiunii bretonne, cu pajiștile ei mărginite de copaci și dealuri unduitoare. Nu departe de sat, prin verdele înmugurit al primăverii, un mic castel de țară își înălța fațada cenușie, cu toate obloanele de la ferestre închise. La ora douăsprezece, clopotele răsunară și fură urmate de liniște și pace deplină.

Véronique se așeză pe iarba mărunță a unui mal, scoase din buzunar o scrisoare și-i netezi numeroasele foi, una câte una.

Prima pagină avea antetul:

*Agencția Dutreillis.
Cabinet de consultații.
Investigații private.
Discreție.*

Apoi, urma o adresă:

Către Madame Véronique, croitoreasă, Besançon.

Și ea citi:

Madame,

Nici nu știți câtă plăcere mi-a făcut să îndeplinesc cele două misiuni pe care ați avut amabilitatea să mi le încredințați în această lună a lui mai 1917. Nu am uitat niciodată condițiile în care am reușit, acum paisprezece ani, să vă ofer ajutor practic într-o perioadă în care viața dumneavoastră era umbrită de evenimente dureroase. Am reușit să obțin toate detaliile legate de moartea onorabilului dumneavoastră tată, domnul Antoine d'Hergemont, și a iubitului dumneavoastră fiu, François. Acesta a fost primul meu triumf într-o carieră care urma să aducă atâtea victorii strălucitoare.

Tot eu, vă amintiți?, am fost cel care, la cererea dumneavoastră și văzând cât de important era să vă salvez de ura soțului dumneavoastră și, dacă pot adăuga, de dragostea lui, am luat măsurile necesare pentru a vă asigura primirea în mănăstirea carmelită. În cele din urmă, eu am fost cel care, când retragerea dumneavoastră la mănăstire v-a arătat că o viață religioasă nu se

potrivea cu temperamentul dumneavoastră, v-am găsit o ocupație modestă de croitoreasă în Besançon, departe de orașele în care v-ați petrecut anii copilăriei și lunile de căsătorie. Aveați înclinația și nevoia să munciți pentru a trăi și a scăpa de gânduri. Erați obligată să reușiți; și ați reușit.

Iar acum, dați-mi voie să ajung la subiect, la cele două subiecte care ne interesează.

Ca să încep cu prima dumneavoastră întrebare: ce s-a ales, în vârtejul războiului, de soțul dumneavoastră, Alexis Vorski, polonez prin naștere, conform actelor lui, și fiul unui rege, conform declarațiilor lui? Voi fi scurt. După ce a fost suspectat, la începutul războiului, și dus ca prizonier într-un lagăr de concentrare, aproape de Carpentras, Vorski a reușit să evadeze, a plecat în Elveția, s-a întors în Franța și a fost arestat din nou, acuzat de spionaj și întemnițat ca fiind german. În momentul în care părea inevitabil că va fi condamnat la moarte, el a evadat pentru a doua oară, a dispărut în pădurea Fontainebleau și, în cele din urmă, a fost înjunghiat de nu se știe cine.

Vă spun povestea cu destulă cruzime, madame, știindu-vă prea bine disprețul față de această persoană care v-a trădat în mod oribil și știind, de asemenea, că ați aflat cea mai mare parte a acestor detalii din ziare, deși nu ați fost în măsură să verificați autenticitatea lor.

Ei bine, dovezile există. Eu le-am văzut. Nu este nicio îndoială. Alexis Vorski este înmormântat la Fontainebleau.

Îmi permit, în trecere, madame, să remarc ciudățenia acestei morți. Vă veți aminti profeția curioasă despre Vorski, pe care mi-ați pomenit-o. Vorski, ale cărui adevărată inteligență și excepțională energie erau compromise de o minte nesinceră și superstițioasă, ce cădea cu ușurință pradă halucinațiilor și groazei, a fost foarte impresionat de prezicerea care atârna asupra vieții lui și pe care a auzit-o din gura mai multor oameni specializați în științele oculte:

„Vorski, fiu de rege, vei muri de mâna unui prieten și soția ta va fi crucificată!”

Zâmbesc, madame, când scriu ultimul cuvânt. Crucificată! Crucificarea este o tortură destul de demodată; și sunt liniștit în ceea ce vă privește. Dar ce credeți despre lovitura de pumnal pe care Vorski a primit-o conform ordinelor misterioase ale destinului?

Dar, destul cu reflecțiile. Ajung acum...

Véronique lăasă scrisoarea să-i cadă în poală, o clipă. Frazele pretențioase și glumele familiare ale domnului Dutreillis îi răneau delicatețea. De asemenea, era obsedată de imaginea tragică a lui Alexis Vorski. Un fior de neliniște o străbătu la amintirea îngrozitoare a aceluia bărbat. Ea se stăpâni însă și citi mai departe:

Ajung, acum, la cealaltă misiune, madame, în ochii dumneavoastră, cea mai importantă, pentru că restul este doar trecut.

Să expunem detaliile exact. Acum trei săptămâni, într-una din acele rare ocazii în care consimțiți să întrerupeți monotonia atât de demnă a existenței dumneavoastră, într-o seară de marți, când v-ați dus angajații la cinema, ați fost șocată de un detaliu inexplicabil. Filmul principal, intitulat „O legendă bretonă”, reprezenta o scenă care se petrecea, pe parcursul unui pelerinaj, în afara unei barăci părăsite, aflate pe marginea unui drum, și care nu avea nimic a face cu acțiunea filmului. Baraca era acolo, evident, cu totul întâmplător. Dar ceva cu adevărat extraordinar v-a atras atenția. Pe scândurile date cu catran ale ușii vechi, erau trei litere, scrise de mână: V. d’H.; și aceste trei litere erau exact semnătura dumneavoastră de dinainte de a vă căsători, inițialele cu care obișnuiați să vă semnați scrisorile intime și pe care nu le-ați mai folosit nici măcar o dată pe parcursul ultimilor

paisprezece ani! Véronique d'Hergemont! Nu era posibilă nicio greșeală. Două litere mari, despărțite de un d mic și un apostrof. Și, mai mult de atât, bara literei H trecută înapoi pe sub cele trei litere, servind drept înfloritură, exact așa cum obișnuiați să faceți dumneavoastră!

Stupefacția provocată de această coincidență surprinzătoare a fost cea care v-a făcut să vă hotărâți, madame, să-mi cereți ajutorul. Era al dumneavoastră, dinainte. Și, dinainte, știați că el va fi eficient.

Așa cum ați anticipat, madame, am reușit. Și aici, din nou, voi fi scurt.

Ceea ce trebuie să faceți, madame, este să luați din Paris expresul care vă duce în dimineața următoare la Quimperlé. De acolo, mergeți cu mașina până în Faouët. Dacă aveți timp, înainte sau după masa de prânz, faceți o vizită Capelei Sf. Barbe, foarte interesantă, care tronează deasupra celui mai fantastic loc și care a inspirat filmul „O legendă bretonă”. Apoi mergeți, de-a lungul drumului spre Quimper, pe jos. La capătul primului urcuș, un pic mai înainte de drumul comunal care duce la Locriff, veți găsi, într-un semicerc înconjurat de copaci, baraca părăsită, cu inscripția menționată. Nu are nimic remarcabil. Interiorul este gol. Nu are nici măcar podea. O scândură putredă servește drept bancă. Acoperișul constă într-un cadru, ros de cari, prin care trece ploaia. Încă o dată, nu există nicio îndoială că o pură întâmplare a pus-o în cadrul camerei de filmat. Voi sfârși prin a adăuga că filmul „O legendă bretonă” a fost turnat în septembrie anul trecut, ceea ce înseamnă că inscripția este veche de cel puțin opt luni.

Aceasta este tot, madame. Cele două misiuni ale mele s-au încheiat. Sunt prea modest ca să vă descriu eforturile și mijloacele ingenioase pe care le-am folosit pentru a le îndeplini într-un timp atât de scurt, însă ar fi acoperite de suma de cinci

sute de franci, cu care propun să vă taxez pentru munca depusă, și care vi s-ar părea aproape ridicolă.

Vă rog să acceptați...

Véronique împături scrisoarea și zăbovi câteva minute asupra impresiilor pe care aceasta le stârnise înăuntrul ei, impresii dureroase, precum toate cele legate de zilele îngrozitoare ale mariajului ei. Una, în special, dăinuise și era la fel de puternică precum în ziua în care Véronique încercase să scape, căutând refugiu în umbra unei mănăstiri. Era impresia, de fapt certitudinea, că toate nenorocirile ei, moartea tatălui și moartea fiului ei, erau cauzate de greșeala pe care o comisese iubindu-l pe Vorski. Adevărat, ea luptase împotriva dragostei bărbatului și nu se hotărâse să se mărite cu el decât atunci când fusese obligată, în disperare și ca să-l scape pe domnul d'Hergemont de răzbunarea lui Vorski. Cu toate acestea, ea îl iubise pe acel bărbat. Cu toate acestea, la început, ea pălea sub privirile lui; și acest lucru, care acum i se părea o dovadă impardonabilă de slăbiciune, o lăsase cu un regret pe care timpul nu reușise să-l domolească.

„Ei”, spuse ea, „gata cu visarea! N-am venit aici să plâng.”

Nevoia de a afla lucrul care o scosese din locul ei liniștit din Besançon îi redădu vigoarea; și ea se ridică, hotărâtă să acționeze.

Un pic mai înainte de drumul comunal care duce la Locriff... un semicerc înconjurat de copaci, spunea scrisoarea lui Dutreillis. Deci ea trecuse de acel loc. O luă repede înapoi, pe unde venise, și observă dintr-odată, pe partea dreaptă, pâlcul de copaci care ascunsese baraca de privirile ei. Ea se apropie și o privi.

Era un fel de colibă de cioban sau de drumar, care se fărâmița și cădea pe bucăți, sub acțiunea vremii. Véronique merse până la ea și observă că inscripția, decolorată de ploaie și de soare, era mai puțin clară decât în film. Dar cele trei litere erau vizibile, la fel și înfloritura; și ea chiar distingea, dedesubt, ceva ce domnul Dutreillis nu observase: conturul unei săgeți și al numărului 9.

Emoția ei crescuse. Deși nu se făcuse vreo încercare de a i se imita semnătura, era cu siguranță semnătura ei de pe vremea când era fată. Și cine ar fi putut să o pună acolo, pe o baracă părăsită, în această Bretanie în care ea nu mai fusese niciodată?

Véronique nu mai avea niciun prieten în toată lumea. Printr-un șir de împrejurări, întregul ei trecut de față dispăruse, dacă se poate spune așa, odată cu moartea celor pe care-i cunoscuse și-i iubise. Atunci, cum era cu putință ca amintirea semnăturii ei să dăinuie departe de ea și de cei care nu mai erau? Și, mai presus de orice, de ce era inscripția aici, în locul acesta? Ce însemna acest lucru?

Véronique făcu înconjurul barăcii. Nu mai exista niciun semn vizibil acolo sau pe copacii dimprejur. Ea își aminti că domnul Dutreillis deschisese ușa și nu văzuse nimic înăuntru. Cu toate acestea, se hotărî să se asigure că el nu se înșelase.

Ușa era închisă doar cu un zăvor de lemn, care se rotea pe un șurub. Ea îl ridică; și, lucru ciudat, trebui să facă un efort, nu unul fizic, cât unul mental, un efort de voință, să tragă ușa spre ea. I se părea că acest mic gest urma să o trimită într-o lume a faptelor și evenimentelor de care, în mod inconștient, se temea.

– Ei bine, spuse ea, ce mă oprește?

Trase brusc.

Îi scăpă un strigăt de groază. În baracă se afla trupul unui bărbat mort. Și, în clipa aceea, în secunda în care văzu trupul, ea deveni conștientă de o caracteristică ciudată: una din mâinile mortului lipsea.

Era un bărbat bătrân, cu o barbă lungă, cenușie, ca un evantai, cu păr lung, alb, ce-i ajungea până la umeri. Buzele înnegrite și o oarecare culoare a pielii umflate îi sugerau lui Véronique că se putea să fi fost otrăvit, pentru că pe trup nu se vedea nicio urmă de rană, cu excepția brațului, care fusese retezat deasupra încheieturii mâinii, probabil câteva zile mai târziu. Hainele lui erau de țăran breton, curate, dar foarte uzate. Cadavrul stătea în capul oaselor pe pământ, cu capul sprijinit de bancă și picioarele îndoite.

Acestea erau aspectele pe care Véronique le observă într-un fel de inconștiență și care urmau să reapară cândva în memoria ei, pentru că, în clipa aceea, ea stătea acolo tremurând toată, cu ochii privind în gol înaintea ei și repetând:

– Un cadavru... Un cadavru...

Dintr-odată, îi trecu prin cap că poate se înșela și omul acela nu era mort. Dar, atingându-i fruntea, se cutremură la contactul cu pielea lui rece ca gheața.

Însă această mișcare o trezi din amorțeală. Hotărî să acționeze și, cum nu era nimeni prin apropiere, să meargă înapoi în Faouët și să anunțe autoritățile. Mai întâi, cercetă cadavrul, căutând vreun indiciu care să-i spună ceva despre identitatea lui.

Buzunarele erau goale. Nu avea însemne pe haine sau pe albituri. Dar, când mișcă trupul pentru a putea să cerceteze, capul se lăsă în față, trăgând, odată cu el, și bustul, care se prăbuși peste picioare, descoperind astfel partea de jos a băncii.

Sub bancă, ea observă un sul făcut dintr-o foaie foarte subțire de hârtie, mototolit, îndoit, aproape răsucit. Ea luă sulul și-l desfăcu. Dar nu termină de făcut asta că mâinile începură să-i tremure și ea îngăimă:

„Ah, Doamne!... Ah, Doamne!...”

Își adună toată energia, încercând să-și recapete calmul necesar pentru a privi cu ochi care să poată vedea și cu un creier care să poată înțelege.

Tot ce-a putut face a fost să stea acolo, în picioare, pentru câteva secunde. Și, pe parcursul acestor secunde, deși o ceață tot mai deasă părea să-i învăluie ochii, ea reuși să deslușească un desen făcut cu roșu, reprezentând patru femei crucificate pe patru trunchiuri de copac.

Și, în prim-plan, prima femeie, figura centrală, cu trupul țeapăn sub veșminte ei și trăsăturile desfigurată de cea mai cumplită durere, dar putând încă să fie recunoscută: femeia crucificată era chiar ea! Dincolo de orice îndoială, era chiar ea, Véronique d'Hergemont!

Mai mult, deasupra capului, vârful stâlpului purta, după vechiul obicei, un pergament cu o inscripție clar lizibilă. Conținea cele trei inițiale, subliniate cu o înfloritură, ale numelui de fată al lui Véronique, *V. d'H., Véronique d'Hergemont!*

Un spasm o străbătu din cap până-n picioare. Se îndreptă de spate, se întoarse pe călcâie, ieși valvârtej din baracă și căzu leșinată pe iarbă.

Véronique era o femeie înaltă, energică, sănătoasă, cu o minte echilibrată; și, până atunci, nicio încercare nu reușise să-i afecteze sănătatea mintală sau splendida armonie fizică. Fu nevoie de împrejurări excepționale și neprevăzute, ca acestea, adăugate la oboseala acumulată în două nopți de mers cu trenul, ca să producă o astfel de tulburare a nervilor și voinței ei.

Nu dură mai mult de două sau trei minute, la capătul cărora ea deveni din nou lucidă și curajoasă. Se ridică în picioare, se întoarce în baracă, luă bucata de hârtie și se uită la ea, în mod cert, cu o neliniște de nedescris, dar, de data aceasta, cu ochi care vedeau și un creier care înțelegea.

Cercetă mai întâi detaliile, pe cele care păreau neînsemnate sau, cel puțin, pe cele a căror însemnătate îi scăpa. În stânga, era o coloană îngustă, de cincisprezece rânduri alcătuite din litere fără o semnificație anume, ale căror linii verticale aveau aceeași lungime, ele servind, evident, de umplutură. Însă, în diferite locuri, se vedeau câteva cuvinte. Și Véronique citi:

Patru femei crucificate.

Apoi, mai jos:

Treizeci de sicrie

Iar ultimul rând spunea:

Piatra-Zeu care dă viață sau moarte.

Această coloană era înconjurată cu o ramă făcută din două linii perfect trasate, una, cu cerneală neagră, cealaltă, cu cerneală roșie; și mai era, tot cu roșu, deasupra ei, un desen cu două secere legate împreună cu o rămurică de vâsc, sub conturul unui sicriu.

Partea dreaptă, de departe cea mai importantă, era cea cu desenul; un desen cu cretă roșie, care dădea întregii foi, împreună cu coloana cu explicații alăturată, aspectul unei pagini sau, mai degrabă, a copiei unei pagini de carte – o carte mare, cu imagini străvechi, în care subiecții erau tratați în mod primitiv, fără a ține cont de regulile artei desenului.

Desenul reprezenta patru femei crucificate. Trei dintre ele apăreau într-o perspectivă micșorată, conturate

pe linia orizontului. Ele purtau costume breton și capetele lor erau acoperite cu bonete tot cu specific breton, dar cu o formă specială care indica o folosire locală și consta, în totalitate, din câte o fundă mare, neagră, ale cărei falduri cădeau precum fundele purtate de femeile alsaciene. Iar, în mijlocul paginii, se afla lucrul înfricoșător de la care Véronique nu-și putea lua ochii îngroziți. Era crucea principală, trunchiul unui copac dezgolit de ramurile de jos, cu brațele femeii întinse în stânga și în dreapta lui.

Mâinile și picioarele nu erau prinse în piroane, ci legate cu funii înfășurate pe trup de la umeri până la înălțimea picioarelor. În locul costumului breton, femeia purta în soi de giulgiu care ajungea până la pământ și alungea conturul subțire al unui trup slăbit de suferință.

Expresia chipului era îndurerată, o expresie de martiriu resemnat și de grație melancolică. Și era, în mod cert, chipul lui Véronique, mai ales cum arăta acesta când ea avea vârsta de douăzeci de ani și așa cum Véronique își amintea că-l văzuse în acele ceasuri întunecate când o femeie își privește în oglindă ochii deznădăjduiți și lacrimile ce șiroiesc.

Și avea în jurul capului aceleași bucle ale părului ei des, curgând până la talie în inele simetrice.

Iar, deasupra lui, inscripția *V. d'H.*

Véronique rămase mult timp pe gânduri, cercetându-și trecutul și privind în întuneric ca să lege faptele actuale de amintirile tinereții. Dar mintea ei rămase în beznă. Din cuvintele pe care le citise, din desenul pe care îl văzuse, nimic nu căpăta nici cea mai mică însemnătate pentru ea și nimic nu-și putea găsi nici cea mai mărunță explicație.

Ea cercetă foaia de hârtie din nou și din nou. Apoi, încă gândindu-se la ea, o rupse în bucăți mici și o aruncă în

vânt. Când ultima bucatăică a fost dusă departe, ea hotărâse deja ce să facă. Împinse înapoi trupul bărbatului, închise ușa și merse repede spre sat, să se asigure că incidentul va avea deznodământul legal potrivit pentru moment.

Dar, când se întoarse, o oră mai târziu, cu primarul din Faouët, cu polițistul din sat și cu un întreg grup de curioși atrași de declarațiile ei, baraca era goală. Cadavrul dispăruse.

Și totul era atât de ciudat! Véronique simțea atât de limpede că, în starea tulbure a ideilor ei, îi era imposibil să răspundă la întrebările ce i se puneau sau să înlătore suspiciunile și îndoielile pe care oamenii aceia le puteau avea cu privire la adevărul spuselor sale, la motivul prezenței ei acolo și chiar la sănătatea ei mintală, încât renunță imediat la orice efort sau luptă. Hangiul era și el acolo. Ea îl întrebă care era drumul spre cel mai apropiat sat și dacă, urcându-l, ar fi ajuns la o gară din care să se poată întoarce în Paris. Reținu numele Scaër și Rosporden, comandă o trăsură, care să-i ia bagajul și să o ajungă din urmă, și plecă, protejată împotriva oricărui act de rea-voință de aerul ei măreț, de eleganța și de frumusețea ei gravă.

Porni, să spunem așa, la întâmplare. Drumul era lung, avea kilometri și kilometri. Dar atât de mare era graba ei de a sfârși cu toate aceste evenimente nedeslușite, ca să-și recapete liniștea și să uite ce se întâmplase, încât mergea cu pași mari, fără a lua în seamă faptul că acest efort obositor era inutil, întrucât avea o trăsură care venea în urma ei.

Urca pe dealuri și cobora în văi și nu se gândea la nimic, refuzând să găsească soluția enigmelor ce o înconjurau. Trecutul era cel care urca, din nou, la suprafață; și ea se temea îngrozitor de acel trecut, care se